

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.252 van 16 mei 2011
in de zaak A. 189.110/IX-5989**

In zake : André DE MALSCHE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Crispyn
 kantoor houdend te 9030 Mariakerke
 Mazestraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de politiezone HAMME-WAASMUNSTER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom De Sutter
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Koning Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 juli 2008, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van 28 mei 2008 van de korpschef van de lokale
politiezone Hamme/Waasmunster waarbij aan André De Malsche de tuchtstraf van
de blaam wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 mei 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Yeliz Güner, die loco advocaat Peter Crispyn verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is hoofdinspecteur van politie, tewerkgesteld in de lokale politiezone Hamme/Waasmunster. Hij is daar belast, onder meer, met de slachtofferbejegening.

3.2. Op 31 januari 2008 gebeurt te Kruibeke een verkeersongeval waarbij een inwoner van de zone het leven laat. Op 1 februari 2008 wordt -overeenkomstig de afspraken binnen de zone- in de zone een fax ontvangen waarin de slachtofferbejegenaar van de politie te Dendermonde aan de zone mededeelt dat de aanrijder contact wenst op te nemen met de weduwe van het

slachtoffer. De verzoeker zou die fax niet behandeld hebben maar tot 11 februari 2008 op vakantie vertrokken zijn; collega's zouden de opdracht vervuld hebben.

3.3. Op 15 februari 2008 beveelt de korpschef een voorafgaand onderzoek met het volgende voorwerp:

“De gepastheid van het optreden van betrokkene inzake S.B. dient nagegaan te worden.

De gepastheid van het optreden van betrokkene bij een gesprek op 13/02/2008 inzake zijn functioneren dient nagegaan te worden.”

De voorafgaand onderzoeker ondervraagt een drietal personeelsleden omtrent het optreden van de verzoeker in de zaak van het verkeersongeval van 31 januari 2008.

Op 11 maart 2008 maakt de voorafgaand onderzoeker een tussentijds verslag op waarin hij voorlopig concludeert:

“Ingevolge een dodelijk verkeersongeval een fax binnengekomen en overhandigd door Roger Smet aan De Malsche André. Betreft het intakeformulier voorzien in het regionaal samenwerkingsprotocol. De Malsche André heeft na ontvangst van deze fax geen enkele actie gedaan naar de nabestaanden toe, (althoewel het intakeformulier onder andere dient om verdere actie mogelijk te maken) noch heeft hij zich bevraagd bij de vaststellende eenheid om na te gaan of er nog actie nodig was. Hij heeft die dag vroegtijdig het werk verlaten.”

De voorafgaand onderzoeker verhoort vervolgens ook een aantal personen aangaande het optreden van de verzoeker in een zaak van familiaal geweld in het najaar van 2007 en het gebrek aan initiatief dat hij ter zake tentoon zou hebben gespreid. Meer bepaald was hij toen door een vertrouwensleerkracht en de CLB-verantwoordelijke ingelicht van problemen in het gezin van de minderjarige S.B. en zou hij, zelfs nadat hem gemeld was dat het minderjarige slachtoffer geslagen was, niet de bijstand verleend hebben die nodig was. De voorafgaand onderzoeker maakt daarover op 20 maart 2008 een tweede tussentijds verslag op waarin hij met betrekking tot die feiten stelt:

“Vooral uit de verklaring van Maes Katrien (GO ST NIKLAAS) blijkt dat André De Malsche al vrij snel op de hoogte was van de kwetsuren van S.B. en de oorzaken ervan. Tevens blijkt dat hij betrokken zou geweest zijn in de besprekingen die geleid hebben tot de onderbrenging bij de grootmoeder op 23/10/2007. Wat juist deze inbreng was, dient nog nader onderzocht te worden. Daartoe werd reeds een afspraak gemaakt met de CLB verantwoordelijke, Ann Van Neyghem, voor 01/04/2008.”

Na dit tweede tussentijds verslag verhoort de voorafgaand onderzoeker nog de CLB-verantwoordelijke en de verzoeker. Op 10 april 2008 stelt hij zijn eindverslag op. In dit verslag herneemt hij wat het eerste feit betreft de voormelde conclusies uit zijn eerste tussentijds verslag. Inzake het tweede feit worden de conclusies uit het tweede tussentijds verslag enigszins aangepast:

“Vooral uit de verklaring van MAES Katrien (GO ST NIKLAAS) en VAN NEYGHEM Ann (CLB) blijkt dat André De Malsche al vrij snel op de hoogte was van de kwetsuren van S.B. en de oorzaken ervan. Tevens blijkt dat hij betrokken zou geweest zijn in de besprekingen die geleid hebben tot de onderbrenging bij de grootmoeder op 23/10/2007. Er blijken diverse contacten geweest te zijn, waarbij André De Malsche de andere diensten wel voldoende informatie gegeven heeft, doch zelf weinig of geen stappen ondernomen heeft. Van de slagen en verwondingen werd door hem alleszins geen Proces-Verbaal opgesteld.”

3.4. Op 17 april 2008 ontvangt de verzoeker een inleidend tuchtverslag, opgesteld door de korpschef. De feiten worden in dit verslag als volgt omschreven:

“Feit 1. Op 08/02/2008 werd u via fax verwittigd van een dodelijk ongeval waarin een inwoner van de zone betrokken was.

De initiële slachtofferhulp ter plaatse was verzorgd door de slachtofferbejegenaar van Dendermonde. U hebt niets uitgevoerd om de bij protocol voorziene opvolging vanuit de zone uit te voeren of uit te laten voeren. Ingevolge bevraging daarover door CP Van Kersavont, hebt u tegen de Korpschef verteld dat u geen documenten gekregen had. Dit is in tegenspraak met hetgeen CP Van Kersavont aan de Korpschef gemeld had.

U hebt in deze zaak niet de bij protocol voorziene gepaste initiatieven genomen.

Hierdoor is de dienstverlening naar de nabestaanden te kort geschoten.

Feit 2. Op 22/10/2008 werd u in kennis gesteld van ernstige slagen en verwondingen tegen de minderjarige S.B. U hebt hierover verschillende contacten gehad, onder andere met het CLB als de interne leerlingenbegeleidster van betrokkene. U was in kennis dat de fysieke integriteit van de minderjarige in het gedrang was. U hebt geen maatregelen genomen om het kind te beschermen. Hierdoor was herhaling van deze feiten (en eventuele zwaardere feiten) niet uit te sluiten. Tevens hebt u de wettelijk voorziene ambtsverplichtingen: opmaken van een Proces-Verbaal, niet uitgevoerd.”

De korpschef is van oordeel dat de feiten vaststaan en dat zij een tuchtvergrijp uitmaken omdat ze een tekortkoming aan de beroepslichten zijn. Op grond hiervan formuleert de korpschef zijn voornemen om aan de verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen.

3.5. Op 19 mei 2008 wordt de verzoeker, bijgestaan door zijn tuchtverdediger, door de korpschef gehoord. Naar aanleiding van deze hoorzitting legt de verzoeker een verweerschrift neer.

3.6. Op 28 mei 2008 beslist de korpschef aan de verzoeker de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen.

Deze beslissing, voorwerp van dit beroep, herneemt de feiten zoals omschreven in het inleidend verslag.

De feiten worden voor bewezen gehouden op grond van de volgende gegevens, vermeld in het inleidend verslag:

“Rekening houdend met de besluiten van de feiten van het dossier

1. meen ik dat de feiten vaststaan omdat :

De verschillende verklaringen uit het vooronderzoek dit staven
Er effectief geen Proces-Verbaal is opgemaakt

2. meen ik dat deze feiten u kunnen worden toegerekend, gelet op de vaststellingen

De handelingen die u nagelaten hebt te doen, zijn bij protocol en/of bij wet voorzien

Het nalaten deze feiten te doen kan daarom NIET als een beoordelingsfout aanzien worden

3. meen ik dat deze feiten het (de) volgend(e) tuchtvergrijp uitmaken:
Een tekortkoming aan de beroepsplichten.”

De korpschef antwoordt vervolgens op de elementen van verweer, aangebracht tijdens het verhoor en motiveert de opgelegde tuchtstraf als volgt:

“Overwegende dat dergelijke feiten niet kunnen getolereerd worden en dat hiervoor een lichte tuchtstraf dient te worden opgelegd;

Overwegende uw blanco tuchtverleden;

Overwegende dat enkel een lichte tuchtstraf u kan doen inzien dat u uw houding binnen de lokale politiezone dient te wijzigen;”

De verzoeker ondertekent op 29 mei 2008 de beslissing voor kennisneming en ontvangst.

IV. Rechtspleging

4. In het verzoekschrift is de korpschef van de lokale politie van de zone Hamme/Waasmunster als verwerende partij aangewezen.

De verwerende partij wijst er terecht op dat niet de korpschef die de bestreden beslissing genomen heeft maar de politiezone die daar als rechtspersoon voor verantwoordelijk is als verwerende partij moet instaan voor het verweer in een geding tegen een tuchtstraf die de korpschef aan een van de personeelsleden opgelegd heeft.

V. Onderzoek van het tweede middel

Standpunt van de partijen

5. De verzoeker voert onder meer de schending aan van de formele en de materiële motiveringsverplichting, doordat het tuchtdossier geen deugdelijke grondslag oplevert voor de weerhouden tuchtfacten.

Hij verduidelijkt het middel als volgt:

- het eerste feit betreft het niet uitvoeren van de initiatieven die in het samenwerkingsprotocol zijn vermeld, maar dit blijkt niet uit het tuchtdossier. Het dossier bevat wel een exemplaar van het protocol, maar in het tuchtstraftbesluit wordt nergens verduidelijkt welke bepalingen van dat protocol de verzoeker naast zich neergelegd zou hebben. Gewis blijkt uit het protocol dat de slachtofferbejegening na het optreden van de slachtofferbejegenaar die de permanentie verzorgt, wordt voortgezet door de lokale politie, maar er bestaat geen stramien voor de werkwijze die de plaatselijke slachtofferbejegenaar moet volgen en er zijn ook geen concrete acties voorgeschreven. Ook de eerste slachtofferbejegenaar had in zijn mededeling geen verdere actie gevraagd en derhalve heeft de verzoeker een dossier aangelegd en in zijn kast geklasseerd. De eerste slachtofferbejegenaar heeft, nadat de verzoeker zijn dienst beëindigd had, contact genomen met de politiezone met de mededeling dat de bestuurder van de aanrijdende wagen contact zocht met de weduwe van het slachtoffer, maar dit valt buiten zijn verantwoordelijkheid.

Ook de vermelding dat de verzoeker tegen de korpschef zou gezegd hebben dat hij geen documenten -de faxen- zou ontvangen hebben, is niet deugdelijk aangetoond en is zelfs niet onderzocht. De loutere verklaring van commissaris Van Kersavont dat hij van de korpschef zou vernomen hebben dat de verzoeker zou gesteld hebben dat hij geen documenten ontvangen had is informatie uit de tweede hand, die door de gewone tuchtoverheid in de bestreden beslissing niet expliciet bevestigd wordt. De korpschef heeft hieromtrent ook nooit een verklaring afgelegd.

- het tweede feit betreft het niet nemen van maatregelen om de fysieke integriteit van S.B. te verzekeren en het niet-opstellen van een proces-verbaal, maar die tenlastelegging steunt op niets. Uit het dossier blijkt integendeel dat hem niets te verwijten valt: uit de verklaring van A. Van Neyghem van het CLB blijkt dat de verzoeker, wetende dat S.B. door haar stiefvader was geslagen, haar geadviseerd had om de minderjarige veilig te stellen door haar bij de grootmoeder onder te brengen. Er blijkt ook uit dat de verzoeker aan A. Van Neyghem verzekerd heeft dat hij de situatie aan zijn collega's voor verdere controle zou doorgeven. Hij blijkt dit ook gedaan te hebben. Hij heeft ook aangedrongen op aangifte van de feiten. Op 8 november 2007 is een onderzoeksopdracht van de procureur des Konings ingekomen, maar deze heeft hij niet zelf uitgevoerd omdat hij toen ziek was. Hij heeft inderdaad geen proces-verbaal van de vermoedelijke geweldpleging opgesteld, maar dit kan niet als een tuchtinbreuk tegen hem aangehouden worden. Bovendien moet rekening gehouden worden met het subsidiariteitsbeginsel dat inzake de jeugdbescherming gehanteerd wordt -voorop staat dat de problemen binnen het gezin opgelost worden-. Overigens is er reeds begin november 2007 een contact geweest tussen het comité Bijzondere Jeugdzorg en het parket.

6. De verwerende partij antwoordt daar, samengevat, als volgt op:

Van een slachtofferbejegenaar mag verwacht worden dat hij de nodige initiatieven neemt en dat hij zich informeert over de stappen die in een bepaalde zaak worden gezet. Hier heeft de verzoeker eerst ontkend dat hij van de slachtofferbejegenaar die gedurende de permanentie de zaak behandeld had een bericht gekregen had, maar het blijkt dat hij de melding gewoon geklasseerd heeft. Er had van hem verwacht mogen worden dat hij, in geval van onduidelijkheid, zijn collega gecontacteerd zou hebben. Zijn functie vereist een zekere proactiviteit en laat geen passieve opstelling toe.

Wat de tweede tenlastelegging betreft, is aan de verzoeker verweten niet de vereiste maatregelen te hebben genomen om de fysieke integriteit

van een minderjarige veilig te stellen en geen proces-verbaal te hebben opgesteld omtrent een eerdere geweldpleging. Uit de verklaring van A. Van Neyghem blijkt dat er weinig of niets gebeurde met nieuwe informatie die zij aan de verzoeker verstrekke. Dat de verzoeker geadviseerd zou hebben om aangifte te doen, stelde hem niet vrij van de verplichting om zelf een proces-verbaal op te stellen. Het bestuur is met zijn handelen binnen de grenzen van het redelijke gebleven.

7. De verzoeker betwist in zijn repliek dat hij niet zou gehandeld hebben als voorgeschreven. Ten onrechte veronderstelt de verwerende partij dat hij ontkend heeft enig document ontvangen te hebben en zij duidt ook niet aan op welke wijze hij het samenwerkingsprotocol miskend zou hebben. De fax van de oorspronkelijke slachtofferbejegenaar bevatte geen vraag of opdracht en hij heeft geoordeeld geen initiatief te moeten nemen; er kan hem dan ook niet verweten worden passief te zijn gebleven of niet proactief gereageerd te hebben.

Wat betreft het tweede tuchtfeit stelt hij gedaan te hebben wat moest; er kan hem ook wat dat betreft niet verweten worden zijn ambtsplichten niet vervuld te hebben.

8. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij dat in ieder geval bewezen is dat, in het licht van het protocol, de verzoeker niet de gepaste initiatieven heeft genomen. Wat het tweede tuchtfeit betreft stelt zij nog dat, indien aangenomen wordt dat van hem enige proactiviteit mag worden verwacht, dit des te meer geldt wanneer hij wordt geconfronteerd met een minderjarige wiens situatie binnen het gezin bedreigd wordt. Zij herhaalt in dat verband dat de CLB-verantwoordelijke aangegeven heeft dat de verzoeker met haar informatie weinig of niets deed en dat zij de indruk had dat de verzoeker schrik had van een gezinslid “en er niet durfde aan te raken” hetgeen niet te verzoenen is met iemand die als slachtofferbejegenaar optreedt.

De verwerende partij wijst er ook nog op dat, indien gewis niet elke professionele tekortkoming als een tuchtfeit aangemerkt mag worden, hier

toch vastgesteld kan worden dat de verwerende partij aandacht had voor de hoedanigheid van de verzoeker als slachtofferbejegenaar die zijn ambtelijke plichten verzuimd heeft en dat de controle van de Raad van State beperkt is tot een marginale toetsing. De verzoeker mocht zich niet beperken tot het adviseren aan de betrokkene om aangifte te doen en de omstandigheden dat de feiten zich niet meer herhaald hebben verhindert het optreden van de tuchtoverheid niet. Overigens is het niet opstellen van een proces-verbaal met betrekking tot het niet-veilig stellen van de fysieke integriteit van een minderjarige niet af te doen als een beoordelingsfout, gelet op artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering en artikel 15 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt, die de politieambtenaren verplicht om elk misdrijf waarvan zij kennis krijgen aan de gerechtelijke overheid te melden.

Beoordeling

9. De verzoeker is tuchtrechtelijk gestraft voor twee verschillende feiten, hiervóór sub 3.4 geciteerd. Deze feiten staan los van elkaar, maar hebben beide betrekking op de wijze waarop de verzoeker zich in bepaalde concrete omstandigheden van zijn taak als hulpverlener gekweten heeft.

10. Het staat buiten betwisting dat de verzoeker binnen de zone verantwoordelijk was voor de slachtofferbejegening en dat hij derhalve, wat de hulp betreft aan de slachtoffers van het dodelijk verkeersongeval, als eerste verantwoordelijk was voor de opvolging van de ingekomen informatie. Er wordt hem nu verweten niet gedaan te hebben wat op grond van het protocol van hem verwacht mocht worden. Volgens de verzoeker bepaalt het protocol niet welke initiatieven de verantwoordelijke moet nemen en moest hij in dit concreet geval ook niets doen, aangezien hem niets concreets was gevraagd.

11. In het protocol van samenwerking inzake slachtofferhulp wordt het algemeen kader getekend voor de slachtofferbejegening. Het bevat inderdaad geen precieze lijst van opdrachten die de slachtofferbejegenaar binnen de

politiezone moet vervullen. Daaruit mag evenwel niet opgemaakt worden dat de slachtofferbejegenaar niet kan weten wat hij precies moet doen. De algemeen omschreven opdracht van de slachtofferbejegenaar -onder het gezag van de OBP en de chef van de zone alle nuttige hulp en bijstand verlenen aan de slachtoffers, niet alleen onmiddellijk na het traumatisch gebeuren, maar ook nadien- verleent de bevoegde ambtenaar een grote bewegingsruimte om zelf zijn verantwoordelijkheid maximaal in te vullen, maar dit verhindert niet dat hij ter verantwoording geroepen kan worden en dat, in geval van schuldige tekortkoming, tegen hem een tuchtprocedure opgestart kan worden.

Dat ter verantwoording roepen moet evenwel steunen op concrete feiten waaromtrent de bevoegde overheid zich van een afdoende bewijs verzekert. Hier is het verwijt dat de verzoeker, ingelicht over een dodelijk verkeersongeval, nagelaten heeft contact op te nemen met de nabestaanden zodat de “dienstverlening naar de nabestaanden toe te kort geschoten is”.

12. Dat de dienstverlening “naar de nabestaanden toe” tekort geschoten is, blijkt niet uit het dossier. Er blijkt enkel uit dat collega’s van de verzoeker, omdat de verzoeker zelf reeds de dienst verlaten had, gevolg hebben moeten geven aan de vraag van de oorspronkelijke slachtofferbejegenaar om de chauffeur van de aanrijdende wagen in contact te brengen met de weduwe van het slachtoffer en dat zij dit op gepaste wijze -maar met een wrang gevoel wegens de weinig collegiale houding van de verzoeker- hebben afgehandeld.

Op de keper beschouwd wordt dan aan de verzoeker verweten dat hij, ondanks het ontvangen van twee faxen in verband met een dodelijk verkeersongeval, inert gebleven is. Anders gezegd, dat hij tekort gekomen is aan het engagement dat van een slachtofferbejegenaar in het algemeen mag worden verwacht.

13. Bij de beoordeling van die vraag mag niet uit het oog verloren worden dat uit het dossier zeker niet blijkt dat het verzoek om de nabestaanden te

contacteren, de lokale politiezone bereikt heeft alvorens de verzoeker om 15.00 uur de dienst verlaten heeft. Voor het niet uitvoeren van die opdracht kan hij dus niet persoonlijk verantwoordelijk gesteld worden.

14. Uitgemaakt moet dan worden of de verzoeker op basis van de ontvangst door hem -op 1 februari 2008 en niet op 8 februari 2008- van twee faxen -één van de regio Schelde/Iris Albrecht en één van de provinciale verkeersseenheid (PVE) Oost-Vlaanderen, die de vaststellingen ter plaatse had gedaan- een bepaald initiatief had moeten nemen.

De fax van de regio Schelde, in de zone ontvangen op 1 februari 2008 om 10.06 uur, betreft een “intakeformulier” volgens het model gevoegd bij het protocol, waarbij de slachtofferbejegenaar van die zone aan de zone van de verzoeker kennis geeft van het dodelijk verkeersongeval. Dat formulier is, blijkens punt 4.a) 4 van het protocol, bedoeld om de ontvangende zone kennis te geven van de “verrichte tussenkomsten”; de ontvanger mag er dus blijkbaar van uitgaan dat de nodige contacten reeds gelegd zijn. En concreet wordt in het overgelegd formulier ook niet aangestuurd op een specifieke verdere tussenkomst: er wordt -zonder meer- wel melding gemaakt van de naam van vier gezinsleden en in de rubriek “info” worden de omstandigheden van het ongeval summier toegelicht, maar in de rubriek “doorverwijzing” is een “neen” aangestipt -hetgeen blijkens punt 5. d) van het protocol betekent dat de plaatselijke slachtofferbejegenaar geen verdere afhandeling moet verrichten- en er worden geen opmerkingen gemaakt in het vak “info m.b.t. de praktische werking”. De tweede fax, uitgaande van de PVE, blijkt verstuurd te zijn op 31 januari 2008 om 22.10 uur en betreft een bericht dat door de PVE gezonden werd aan het slachtoffer; er wordt in medegedeeld dat het slachtoffer met de PVE in contact kan treden en hoe hij dat kan doen.

Uit geen van de faxen kan opgemaakt worden dat, bij ontvangst ervan in de politiezone, van de verzoeker een onmiddellijke actie verwacht werd.

15. Blijft dan de vraag of zijn hoedanigheid van slachtofferbejegenaar de verzoeker er in het algemeen toe verplichtte in deze zaak een initiatief te nemen.

De opdracht van slachtofferbejegenaar is volgens het protocol een onbepaalde maar geen onbeperkte taak. In die zin kan van hem niet verwacht worden dat hij eigener gezag een initiatief neemt in een aangelegenheid die hem als afgehandeld wordt voorgesteld. In ieder geval blijft de verwerende partij te dezen in gebreke om duidelijk te maken welk precies initiatief van de verzoeker verwacht werd. De verwijzing naar het niet nemen van “de bij protocol voorziene gepaste initiatieven” kan dan ook geen deugdelijke grondslag vormen voor een tuchtrechtelijke vervolging.

16. In het kader van de eerste tenlastelegging maakt de korpschef ook melding van het feit dat de verzoeker hem gezegd zou hebben dat hij geen documenten ontvangen zou hebben, terwijl hij tegenover commissaris Van Kersavont een andere houding had aangenomen. Dit verwijt heeft niet rechtstreeks te maken met het ten laste gelegde feit, maar betreft eerder de wijze waarop de verzoeker aan het tuchtonderzoek meegewerkt heeft en zonder dat hem zulks als een tekortkoming aangerekend is.

Die toevoeging aan de tenlastelegging is niet relevant in het kader van deze tuchtzaak.

17. Het tweede tuchtfeit betreft het optreden van de verzoeker in de zaak van de minderjarige S.B. Er wordt hem verweten enerzijds “geen maatregelen te hebben genomen om het kind te beschermen” nadat hem was medegedeeld dat het kind op 22 oktober 2007 “ernstige slagen en verwondingen had opgelopen” en anderzijds in die zaak geen proces-verbaal opgemaakt te hebben voor het toebrengen van slagen.

Deze tenlastelegging vertrekt in wezen van de verklaring van de collega's Huylebroeck en De Leenheer, die in november 2007 de uitvoering hebben verzekerd van een opdracht van de procureur des Konings over de situatie in het betrokken gezin en die in die hoedanigheid kennis gekregen hebben van het optreden van de verzoeker. Het verwijt betreft opnieuw de inertie van de verzoeker bij het verlenen van bijstand aan burgers.

18. Uit de verklaring van CLB-verantwoordelijke Van Neyghem, die beroepshalve met de situatie van S.B. begaan was, blijkt dat de vastgestelde moeilijkheden in het gezin van S.B. aanleiding hadden gegeven tot een informele samenwerking en dat de verzoeker nuttige informatie aan de betrokkenen verstrekt heeft. Zo heeft hij midden oktober 2007 -toen er alleen nog maar sprake was van een zeker onveiligheidsgevoel thuis wegens drank- en drugsgebruik van de stiefvader- voorgesteld dat “de mama al dan niet met de dochter, naar het bureau zou komen [zodat] hij zou kunnen uitleggen wat de mogelijkheden zijn, ontzegging van toegang tot de woning, of noodwoning” en hij heeft daaraan toegevoegd dat “daartoe een aangifte van het geweld nodig was”. Uit dezelfde verklaring blijkt evenwel ook dat S.B. op 22 oktober 2007 “met een serieus blauw oog naar de school gekomen is” en toen heeft de verzoeker haar aangeraden S.B. “veilig te stellen, maar niet onmiddellijk klacht in te dienen” en S.B. bij haar grootmoeder te laten gaan. Daarna heeft de CLB-verantwoordelijke andere hulpverleners ingeschakeld -het justitiehuis en het vertrouwenscentrum- die mede aan een oplossing gewerkt hebben. De verzoeker heeft dan nog wel collega's ingeschakeld voor extra waakzaamheid tijdens de herfstvakantie, maar uiteindelijk besluit de verantwoordelijke over de samenwerking met de politie: “Wij kregen naar mijn gevoel wel veel informatie, maar als wij iets meldden, gebeurde daar weinig of niets mee. Ik had het gevoel dat de politie zelf schrik had van (de stiefvader van S.B.) en er niets aan durfde doen”.

Die verklaring is duidelijk en er is geen reden om aan de geloofwaardigheid ervan te twijfelen. De tuchtoverheid vermocht eruit af te leiden dat de verzoeker als politieambtenaar niet de steun heeft verleend die in de gegeven

omstandigheden redelijkerwijze van hem mocht worden verwacht. Aan de verzoeker wordt dan ook terecht een passief gedrag verweten.

19. Even terecht heeft de verwerende partij kunnen oordelen dat de vertrouwelijkheid en de afstandelijkheid, die het oplossen van gezinsproblemen soms mogelijk maakt, niet meer geldt wanneer de politieambtenaar misdrijven vaststelt. De verzoeker had kennis van het toebrengen van slagen aan S.B. Hij was verplicht dit ter kennis van de bevoegde overheden te brengen en inzonderheid daaromtrent een proces-verbaal op te stellen. Het bestuur gaat zijn discretionaire bevoegdheid niet te buiten wanneer het dergelijke tekortkoming niet als een beoordelingsfout aanmerkt, maar als een tuchtrechtelijke inbreuk aan zijn personeelslid ten laste legt.

20. De tweede tenlastelegging vindt, in haar beide aspecten, wel degelijk een deugdelijke grondslag in het dossier.

21. De bestreden tuchtstraf is opgelegd voor twee tenlasteleggingen. Het blijkt niet dat het eerste tuchtfeit slechts als een bijkomstig gegeven in de tuchtzaak tegen de verzoeker betrokken is. Integendeel, die tenlastelegging blijkt precies de reden te zijn geweest voor het opstarten van een onderzoek van het gedrag van de verzoeker. De onregelmatigheid van de eerste tenlastelegging vitieert dan ook de opgelegde tuchtstraf.

22. Het middel is, aldus begrepen, gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 28 mei 2008 van de korpschef van de lokale politiezone Hamme/Waasmunster waarbij aan André De Malsche de tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 mei 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Wim Geurts,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Wim Geurts

André Vandendriessche